

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΣΟΥΡΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΛΟΓΙΟΥΣ

ρηνικού, προσπαθώντας να ξεχάσει τις άμορφες ανάμνησες του. Πέ-
ρσαναν έτσι σωστά δυο χρόνια, όταν εντέλεις άπροσπτα πήρε ένα γραμί-
μα της παλιής φίλης του, η οποία τον πληροφορούσε ότι ο σύζυγός της
ελεγε πεθάνει, ότι την ελεγε άρρώσει μοναδική κληρονομία του κι' ότι με το
πρότο ύπερωκεάνειο έρχόταν να τον συναντήσει. 'Η χαρά του Τζών
'Ανταμς δέν περιγράφεται. Αότη η παράξενη μεταστροφή της τύχης
του τον έκανε τριλλά από την εύτυχία του. 'Υποέγραψε την μίσης
Μαλλάτο με άάααα χαράς, την έγκάτεστης σ' ένα γραφικό σπίτι,
κοντά στην παραλία του Σαιν - Πέτεσπουγγ κι' άρχισαν να ζουν μια
ξένοιαστη ζωή, γεμάτη ευθύμια. 'Όλοι οι άποικοι τους ζήλευαν. Καθε
πρωί τους καμάρωναν που έπαζαν στην άμμουδιά κι' ήταν πελά το
θέμα των συζητησιών τους. Κι' άλήθεια, οι δυο εύτυχεις έρωτευμένοι
ήσαν έλευθεροί σαν τα πουλιά, πολύ πλούσιοι κι' άγαλα όντοισαν κι' ένα
μεγάλο έρωτα. 'Ένα πρωί όμως ο 'Ανταμς ήταν μελαγχολικός και δέν
ελεγε καθόλου βρεξί να παίξει μαζί με την άγατημένη του. 'Ότσοο, βού-
τηξε κι' έκεινος στη θάλασσα και παρακολούθησε τη φίλη του σ' άρ-
κετη άπόσταση από την άκτι. 'Όταν κατάλαβαν ότι ελεξαν κοινωαθή,
θέλησαν να γυρισουν πάλι στην παραλία. Μά τότε συνέβη η άνατριχια-
στική τραγωδία. Ξαφνικά παροισάστηκε μπροστά τους ένα τεράστιο
κίτος, έν' άνθρωποράγο - ψάρι. 'Η μίσης Μαλλάτο, τρομοκρατημέ-
νη, προσπάθησε να φτάσει τον 'Ανταμς και να ζητήσει την προστασία
του. 'Αλλά δέν πρόφτασε. Το άπαισιο ψάρι την ελεγε πλησίον και με
ένα άπτόμοιο τίναγμα μπροστά την άρπαξε στα τρομακτικά σαγόνα του
και την παρέσυρε μαζί του στο βυθό της θάλασσας. 'Ο 'Ανταμς, που
ελεγε δη' αυτή την άπαισα σκληρή, δέν μπόρεσε ν' άνθξει στη φρίκη της
και τρελλάθηκε. Το ένστικτό του ότσοόο τον ώδηγησε μέχρι της πα-
ραλίας, όπου έπεσε άναίσθητος. 'Όταν συνήλθε, μετά τρεις μήνες, σ'
ένα νοσοκομείο, διηγήθηκε την άσχημη περιπέτεια της φίλης του. Μά
γι' αυτόν πελά η ζωή δέν ελεγε κανένα θέλητρο. Και μια νύχτα έπεσε
στη θάλασσα κι' αυτοκτόνησε.

'Εμεινα στη Χονολούλου και στο νησί 'Οάχου ένα χρόνο, πνηγών-
τας αυτά τ' άνθρωποράγα ψάρια και προσπαθώντας να ξεκιώθισω έν
ή μοναδική τροφή τους ήταν τ' άνθρωπίνο κρέας. 'Έπασα πάνω από
τριάνα τέταρα τέταρα. Το καθένα άπ' αυτά στην κοιλιά του ελεγε άν-
θρώπινα κόκαλα ! 'Έτσι άναγκάστηκα να παραδεχθώ ότι αυτά τα έ-
φιαλτά τέταρα του Ελληνικού δέν ήταν κατασκευάσματα της φαντα-
σίας των ναυτικών, αλλά ότι ύπάρχον πράγματι κι' ήταν ό φόβος όλων
των λουμένων άποικων και των Μπαγενών. 'Ησαν οι «άνθρωποράγο» οι
της θάλασσας ! 'Ο φίλος μου, ό Μορις Τινφελτ, έκανε σπουδαίες με-
λέτες γι' αυτά το παράξενο είδος των ψαριών κι' ήταν γυρισμέος στη
Νέα 'Υόρκη έκανε βαρυσήμαντες άνακαυώσεις στη Γεωγραφική 'Εται-
ρεία. 'Όσο για μένα, ήμουν εύχαριστημένος που ελεγα βανοποκίαη την
περιπέγιά μου κι' ελεγα ξεκιώθισαι ότι στα παράλια αυτών των έξω-
τικών νησιών του Ελληνικού ζούσαν αυτά τα καταραμένα κίτη. Και έν
ό φόβος όλων των θάλασπώνων.

BAN KAMPIEN ΧΑΤ'ΑΝΕΡ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Στη σημερινή κοινωνία, όλοι πρέπει να βαδίζουμε μπροστά,
να τρέχουμε, γιατί όποιος σταματά και μένει πίσω, χάνεται.
'Ιούλιος Σίμων

"Όποιος άγαράζει πράγματα όχι άπαραίτητα, γρήγορα βρι-
σκειται στην άνάγκη να πουλήσει τα πιδ άπαραίτητα.

Φραγκλίνος

'Η μεγάλες ιδέες, γενιούονται από την καρδιά.

Μακέ

Δέν άδικεί μόνον εκείνος που κάνει κακό, αλλά κι' εκείνος που
δέν κάνει το καλό.

Μάρκος 'Αυτωνίνος

'Αν θέλεις να σε έπαινουν οι άλλοι, μην αυτοεπαινεύσαι

Πασκάλ

'Ο άνδρείος δέν άνέχεται καμμία προσβολή κι' ό εύγενής δέν
προσβάλλει κανένα.

Πόπλιος Σίρος

Το καλό όνομα, κερδίζεται με πολλές καλές πράξεις και
χάνεται με μια μόνον κακή πράξη.

Σπάιλς

'Η θρησκεία μου εινε η άγάπη, την όποια αισθανόμαιο προς
όλα τα έμψυχα.

'Ιθραήμ της Κορδούης

Το άνώτερον καθήκον των γονέων και των διδασκάλων, εινε
το να προσπαθούν να κάνουν το παιδί να γνωρίσει μόνον του τη
θείκη όμοια, που βρισκειται μέσα στην άγνη ψυχή του.

Σάννιγκ

Πρό 40 έτών, όταν ζούσε ακόμα ό άθρομύνητος έκδότης του
«Ραμπε», ό Σούρης, ένας συνάκτης του «Αστεω» πήγε να του
πάρη συνέντευξη για τους 'Ελληνας λογίους. Κι' ό Σούρης, άντι
συνεντεύξους, άρχισε ν' αυτοσεμιάζει διάφορα πετυχημένα δίσι-
μια για κάθε 'Ελληνα λόγιο. 'Ιδού τα δίσιμια αυτά - όσας άθη-
μοσεύθησαν τότε - και το δικό του τελευταίο :

ΔΡΟΣΙΝΗΣ γλαφυρότατος, με πνεύμα δροσερό,
αλλά προφέρει κάποτε πολύ ψευδή το ρθ.

ΠΟΑΕΜΗΣ λιγυρότατος και πολυχαυδαίμενος,
αλλά πολύ πειράζεται για κρίσεις ό καιμένος.

'Ο ΠΡΟΒΕΑΕΙΤΙΟΣ λαμπρός στα δράματα κι' εις όλα,
μά δύο γλώσσες παίζουνε στο νού του καρομπόλα.

'Ο ΠΑΛΑΜΑΣ βαθιάτος, με πόηση ζοφόδη,
αλλά φρενιάζει σαν του πής κακό για τη δημόδη.

'Αν ρωτάς και για το ΜΑΝΟ,
ρώτησε τον ΚΑΚΑΜΑΝΟ.

ΠΑΡΑΣΧΟΣ μέγας ποιητής, συνάδελφος έν Μοίση,
πού το μαλλιά του έκοψε, άλλ' όχι και το μοσά.

ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ
γέρος γάτος !

'Ο ΜΑΡΚΟΡΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
κι' επίσημος ό άσημος.

Βλέπω πού εις τον ΣΤΡΑΤΗΓΗΝ, του 'Αδέωφ τον κολλήγα,
πού στην Αίγυπτον έπήγε, σαβουρώσας όδη όλίγα.

'Ο ΒΛΑΧΟΣ, πρώτος κριτικός, τον έχω και κομπάρο,
αλλά ποτέ μου δέν μπροθό στο σώμα να τον πάρω.

'Ο ΡΟΥΤΑΗΣ ή ΤΣΟΥΡΙΑΗΣ φιλολόγος ξεβαμμένος,
άγγελιας κατά ΚΟΝΤΟΝ και πολύ γεγανωμένος.

'Ο ΑΝΝΙΝΟΣ θαμίσμος, με καλαμπορία πρώτης,
όσων κι' έμένα πλούσιο, μά του Στανούρ ύπότης.

ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ φίνος συγγραφέης, κι' αυτός γεμάτος φώτα,
και ΚΡΗΤΙΚΟΣ τρικώβερτος με ήτα και με γλώτα.

ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ πούδ κομψός, μά χωρατά δέν δέχεται,
εις δέ το μόνος πάντοτε άπ' όλων κατατρέχεται.

ΒΙΚΕΛΑΣ, ΛΑΡΑΣ δηλαδή, με μάθησι και κρίσι,
κι' άπ' το Παρίσι έρχεται και πάει στο Παρίσι.

Πολύ τιμάται παρ' έμού και ό ΠΑΠΑΔΑΜΑΝΤΗΣ,
πού εινε πάντ' a quatre épingles και φαίνεται γαλάντης.

'Ο ΠΑΓΑΝΕΑΗΣ λείψιμον της σούλης του Φελίου,
ερίσκειται στα σύννεφα και στην όδον Σταδίου.

'Ο ΠΟΛΥΛΑΣ
σαφός μετελάς.

ΜΗΤΣΑΚΗΣ λογογράφος και συγγραφέης κλεινός,
αλλά Λυκαεύς προ πάντων και σκαπειτής θεϊνός.

'Εγώ μεγάλως εκτιμώ κι' αυτόν τον ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ,
πούνα γιατρός στ' άτιμόλομο με λιάρα και με γαλίτσα.

Τί σοφ' λέει ό ΨΥΧΑΡΗΣ,
κάθο δέν μπορείς να πάσης.

ΚΟΥΡΤΙΑΗΣ έμβροθέτατος, με γράμματα περίαια,
μά κάμνει τον ρομαντικό και μένει στα Πατίσια.

'Ο ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ κριτικός, άλλ' όμως δέν το ξερω,
γι' αυτά πού δέν εδιάβασα έν μέσην τον συγχαίρω.

ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΔΗΣ ό πολύς, με κύρος κι' αιδεντιάν,
πού βγάξει τότε Χαλιμάν και τότε Λαερτιάν.

'Όσοος χάσει δέν τον χάσει,
τον ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ το ΓΙΑΝΝΗ.

Τ' άντερά του στο τηγάνι,
να τα τρώθ' ό 'Αταγχανό !

'Ο ΒΕΛΛΑΝΙΤΗΣ συγγραφέης, με χάριν και με δόσσην,
του Τσάρου δ' έννοοίμενος και γνώστης και των Ρώσσην.

'Ο ΚΑΚΑΜΑΝΟΣ κόμ - ήλ - φθ και πέννα σαν βελόνι,
ζυβάς, βισσιέ, σεντιάς, ζούρ - φέξ, Κοζάκης και σαλόνη.

ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ δραματούφθός, με πνεύμα και με γράμματα,
αλλ' έχει για τις γούνες μας πολλά καινούρηια δράματα.

Τόσοο καρό κορδοίενα με την έμπειρία μου,
και με τις κοροϊδίες μου γινίκαν όλα ρούθο,
μά μου τα πλήρωσαν διπλά στη θεκατηρίδα μου,
κι' όλα έμισιέρως και πείθος με πήραν στο κορφοίδο !...